

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

John Haigh viel nog geen dertig centimeter diep

Albert Pierrepont, de veteraan-beul van Groot-Brittannië, stond achter de toonbank van het Londense koffiehuis, waarvan hij de geëerbiedigde waard is, toen men hem melden kwam, dat hij de nodige schikkingen nemen moest om de beruchtste Britse moordenaar van de XXe eeuw op te hangen.

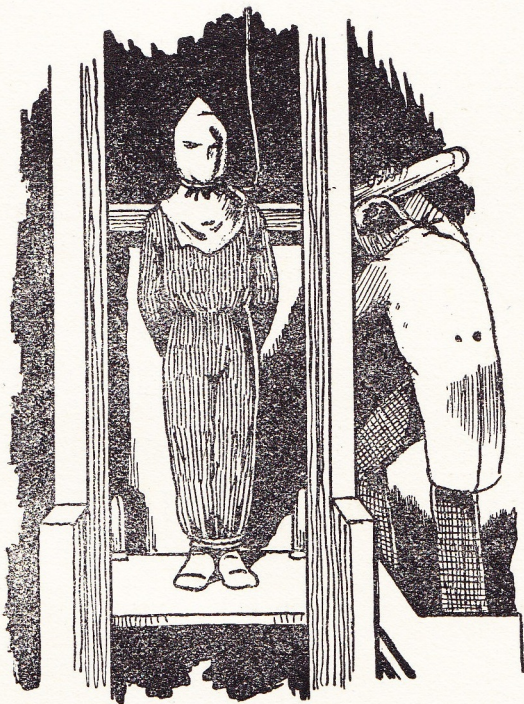
Want Albert Pierrepont is niet alleen herbergier, hij is ook,

wanneer zulks nodig is, de man die tot bijberoep koos de misdadigers van de maatschappij op te knopen.

De beul kreeg de nodige inlichtingen om te maken, dat dit opknopen volgens al de vereiste regels zou geschieden: hij vernam de juiste gestalte en het juiste gewicht van de boosdoener en kon de lengte berekenen van de koord waaraan hij bengelen zou. Gedurende de nacht, die de terechtstelling voorafging, hing een zak met zand gevuld aan het schavot, wegens de juist de zwaarte van de veroordeelde.

Waarom die voorzorgen? Omdat moet vermeden worden, dat

het touw onder het gewicht van de misdadiger breken zou, in welk geval, volgens de nog steeds in Groot-Brittannië bestaande aloude gebruiken, de Koning aan de veroordeelde genade moet verlenen. Zo iets is niet vaak voorgevallen. In de loop van de twee jongste eeuwen niet één maal.

John George Haigh werd opgeknoopt omdat hij mevrouw Olive Durand-Deacon, een schatrijke Engelse weduwe, om het leven had gebracht en het stoffelijk overschot van zijn slachtoffer in zwavelzuurbaden deed oplossen.

Niet voor het geheel zijner misdaden, wel voor dit afzonderlijk feit werd hij veroordeeld om opgehangen te worden, dit ter wille van de eisen der Engelse rechtspleging. Want John George Haigh had zich niet alleen aan die ene moordzaak schuldig gemaakt.

In de loop van het tegen hem gevoerde rechtsgeding, had hij heel kalmpjes bekend, dat hij nog acht andere mensen vermoordde en deed verdwijnen. Niet alleen stond hij zijn medemensen naar het leven, maar hij dronk hun nog warm bloed na ze afgemaakt te hebben, waarna hij ze in baden met zwavelzuur wierp.

Albert Pierrepoint was die Dinsdag, 9 Augustus 1949 des middags, te Wandsworth, waar Haigh opgesloten zat, verschenen en had de man, die sterven ging, in de cel van de ter dood veroordeelden bezocht.

Haigh wist nu dat zijn laatste uur slaan zou. Hij verloor geen ogenblik zijn kalmte. Hij speelde zelfs enige partijtjes schaak met zijn bewakers, peroreerde over muziek, rookte met veel genot de tien sigaretten, die volgens het bestaande gebruik toebedeeld worden aan wie moet opgeknoopt worden en ledigde een pint bier.

's Avonds bracht majoor Benke, de bestuurder van de gevangenis, hem een bezoek en onderhield zich gedurende wel twee uren met hem in de hoop dat hij in die uiterste momenten van zijn bestaan nieuwe onthullingen zou doen, die echter zijn lot in niets meer konden veranderen.

Maar John George Haigh verkoos zijn geheimen mede in 't graf te nemen. Menigvuldige brieven kwamen voor de moordenaar in de gevangenis toe. Uit alle hoeken van Engeland werd hem geschreven. Meest alle correspondenten waren onbekende vrouwen, die hem vlamme liefdeverklaringen zonden. Zelfs werd enkele minuten vóór de terechtstelling nog een telegram besteld.

In tegenstelling met de traditie mocht Haigh de brieven lezen die hem gezonden werden; bezigheid, die verschillende uren in beslag nam in de vooravond van zijn dood.

Des Woensdags, klokslag 9 uur 's morgens, traden de Sheriff, de gevangenisbestuurder en de aalmoezenier de cel van de misdadiger binnen.

— Haigh, het is tijd! klonk de verwittiging.

De handen die zo vaak vermoord hadden werden op de rug van de booswicht gebonden en hij stapte langs de deur in het vertrek naast zijn cel gelegen, waar het vonnis zou voltrokken worden.

De beul trok een witte kap over het hoofd van de berucht geworden moordenaar en sloeg het touw rond zijn hals. Eventjes verzekerde Albert Pierrepoint zich nog dat het mechanisme van de galg volkomen in orde was. Dan haalde hij de hefboom over. Onder de voeten van de misdadiger opende zich plots het valluik en Haigh viel nog geen dertig centimeter in de diepte. Met een ruk was zijn halswervel gebroken.

Te 9 minuten na 9 uur had een dokter de dood vastgesteld en werd de gebruikelijke aanplakbrief aan de poort van de gevangenis van Wandsworth gespijkerd, aan de bevolking bekend makend dat het vonnis voltrokken en de dood vastgesteld werd.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Vervolg)

— Wat gedaan om mijn meester te verlossen? Alleen mag ik niet op reis gaan; ik zou een goede, trouwe knecht moeten hebben.

Een dag, twee dagen verliepen. De morgen van de derde dag zat Polfriet, na het ontbijt, in een treurige stemming, alleen in de gelagkamer toen de waard hem zeer nederig naderde en hem, diep buigend, zei:

— Mijnheer, neem het mij niet kwalijk, dat ik u iets vraag.

— Welnu? antwoordde Polfriet.

— Mijnheer is, zoals ik zie, een welgesteld edelman.

Polfriet knikte bevestigend.

— En ik veronderstel, dat mijnheer naar een lijfknecht zoekt?

— Mijnheer, uw opmerking is zeer gegrond, antwoordde Polfriet, maar ik heb op korte tijd twee knechten gehad, die ik moest wegzenden, en dit maakt mij verdrietig. Ik zal eerlang gedwongen zijn de zaak opnieuw te beproeven, vermits ik voornemens ben een paard te kopen. God geve dat ik ditmaal beter moge slagen.

— Zo mijnheer een dienaar begeert, die zijn vak verstaat, jong, vlug, kloek en eerlijk, hoeft hij maar te spreken.

— Maar, vriend, waar zult gij zulk toonbeeld gaan zoeken?

— Hij is reeds gevonden, mijnheer; zijn naam is Jan Jokie, en ik ken hem zeer goed, vermits hij de zoon is van de broeder van mijn vrouw; die mensen zijn te gronde gericht door de inval van de Fransen; de man is van verdriet gestorven, de moeder volgde niet lang nadien en toen is Jokie kamerknecht geworden bij een Vlaams edelman, die in een tweegevecht met een Frans kapitein is omgekomen. Deze jongeling, nu zonder dienst, is hier gisteren aangekomen, om onder mijn beleid in dienst te treden van de eerste edelman de beste.

Dit stond Polfriet aan; hij liet de jongeling komen; het was een man van omstreeks vijf-en-twintig jaar, van middelbare gestalte, met openhartig gelaat en goed ter taal. Hij sprak Frans en Vlaams, doch haatte de Fransen als de pest. Aangezien hij een goede voorpraak had, was het akkoord spoedig gesloten.

Polfriet kocht dezelfde dag twee flinke paarden, met behoorlijke toerusting en plaatste zijn geld bij vijf verschillende notarissen. Zodoende, stelde hij zich niet bloot met één slag alles te verliezen, want in oorlogstijden gebeurde het niet zelden, dat het kantoor van een notaris door woest krijgsvolk gans leeggeplunderd werd.

Aan dit geld, zo wonderbaar verkregen, hechtte Polfriet, omdat het dienen moest tot de verlossing van zijn meester.

Men kocht verder nieuwe wapens en ander gerief voor de reis.

Maar 's anderendaags was de wonde van Polfriet zodanig ontstoken, dat er van vertrekken geen spraak was. Daar hij zijn knecht vertrouwdde, deelde hij hem mede dat de kogel van een Frans schot hem had getroffen.

— Laat mij uw arm eens zien, mijnheer, zei Jan. Mijn vader

was zeer bedreven in de artsenijkunde en ik heb veel van hem geleerd, wellicht kan ik u helpen.

Polfriet ontblootte de arm en toonde de wonde.

Jan onderzocht ze en schudde het hoofd.

— Het is hoog tijd, mijnheer, zegde hij, dat deze wonde gezuiverd wordt. Het koudvuur zou er kunnen in komen. Maar ik bezit een heilzame balsem en ik beloof u in drie dagen te genezen.

En Jan verbond de arm.

Inderdaad, na drie dagen was de arm in zover hersteld, dat men op reis kon gaan.

De baas uit « De Kempenaar » werd rijkelijk beloond ; toen stegen meester en knecht te paard en verlieten de afspanning en de stad Brussel, om in de richting van Leuven te vertrekken.

Daar wilde hij eerst en vooral inlichtingen nemen in de afspanning « De Zwarte Adelaar », waar zijn meester zo verraderlijk werd aangevallen, gekwetst en weggevoerd. Hij hoopte te Leuven kostelijke inlichtingen in te winnen.

(Wordt vervolgd)